

ЏОРџ ВАЛАС

МИР И МЕД

МИР И МЕД

Мир није одсуство рата.
То је слатко млеко у чистој кофи.
То је мекетање коза у дворишту поштеног човека.
Мир је гакање гусака у језерцету,
цвркутање цврчака у високој трави.
Мир је цеђење маслинки, гажење грожђа,
комбајни који траже још приноса
у подножју Доње Галилеје.
Више је од тишине у зори без ракета
да га не узнемире док певају петлови,
кокошке кокодачу – врхови плуга, лопата и
подигнутих грабуља и мотика које звецкају иза
камионета. То је зујање жетве
машине које чешљају складну земљу –
хоризонт ка хоризонту, нахранити
сву децу жене мушкарце
без предрасуда, запослити у земљи
свакога са пуним радним временом.
Мир су палестински дечаци
на пчелињацима Доура,
западно од Хеброна, који
воде рачуна о кошницама њихових очева.
То је облак пчела
што прелећу врхове кровова
кибуц Ајелет Ха-Шахара.
Мир није само одсуство

малог ватреног оружја,
нити церемоније потписивања уговора
у далеким престоницама.
Више је од тога
шта ко добија,
шта ко губи
и слагање обеју страна
да то прихвате.
Мир је више од одсуства рата.
Мир је брчкање дивљих патака у реци Јордан.
Мир је кад се заједно смеју радници на њиви.

Мир су мед и млеко у земљи млека и меда.

ПЕСНИК

Песник је напуштена соба у страшном граду,
живи са странцима, с мртвима,
сећања га прогањају, изнад главе му се љуља
сијалица, у глави га вребају јагуари, јагуари и шакали,
песнику пролази дан тако што препуњује главу
као чесма запушен лавабо;

он је човек у мисији, човек с малим коцкарским
проблемом, на лотоу добија све погрешне
бројке. Каква шала! песник је детектив
без значке, присутан на месту злочина,
свако га игнорише,
ко је овај тип уопште;

кад полицајци оду облачи сву гардеробу
из ормара, ништа му не стоји; исправља џепове
тврдим бомбонама и помадом; он је скупљач крпа,
све ово изнад, људска историја
као омча му је омотана на песници, фер
је према љубавницама и трговцима сновима, говори

све језике, све изговорене фразе изумрлих нација
живе у његовој глави, његов мозак је ватра, хијероглифи,
живи у гробници заборављених краљева,

његов је језик слике из пећина,
његов је тестамент написало преплашено дете и град га се гнуша,
нема да понуди новац нити било шта осим речи, речи;

кад станодавац дође на врата
претвара се да је умро.

КОЛИКО ЗНАМО ОВО ЈЕ РАЈ

Шта кад би јабуке биле још увек јабуке,
змије змије и ми још увек живели
у рају; шта да је
Ева у најбољим годинама,
да трчи с антилопом, с бутинама
гипким и чврстим, лица препланулог;
шта кад нико не би морао да пузи
на стомаку на рачун неког
бајковитог злочина; Адам
лежи бестидно у гају
зрих крушака дивећи се Евином ходу,
дивећи се вечерњој светлости у Едену,
како пада на утихнула крила да га подсети
на љубавна миловања; без искушења,
без стида, само радознала птичица,
која пева у слатким елипсама, пева с дрвећем,
песму без текста о Богу
и лету и светлости у водопадима;
једноставну песму, о томе како савршено
крушка пристаје у Адамовој шапи, у Евиној
исто тако; и како дарежљиво њени сокови
падају на његову браду, руке, груди,
(скоро као да је тако осмишљено),
певајући о томе како смо сви ми
две половине једног воћа
које виси на рајском дрвету.

БОГОВИ СУ ПИЈАНИ

Сељачка игранка, 1567

Богови су пијани богови су луди
богови желе да жене играју
богови желе да мушкарци пију целу ноћ
да се спријатеље смеју као луди
у тами која их окружује

Они су једноставни богови стари су
нико није морао да их измисли нису
веома паметни али су били овде пре нас
нико није морао да напише књигу
о њима и знамо њихове приче

Напамет на пример желе да се птице
окупљају око извора желе лале
да чувају тајне и престану да оговарају
желе да жути нарцис води љубав
по цео дан у чврстом зеленом кревету од траве

И да су богови имали могућност земља би сијала као небо и ми
бисмо сијали с њом

И ко је тај што не жели да се успостави мир међу нацијама
и ко се не моли да војске људске амбиције
положе оружје и стари богови устану,
обуку своје најбоље фенси хаљине и заиграју као зора

У својим великим старим дрвеним ципелама

МОЈА РУЖА ИЗ ДАМАСКА

имала је рецепт
за бол
која није знала
за границе
апетит
за крађу
укус за

француску поезију
цепни нож
да избуши
буржоаска очекивања

била је опседнута
светлом у салону
и мрачним анђелима
имала је
листу
љубавника
дугачку као
пауново перо
стављала је
парфем од невена
и носила кашмир

њене интима
су излуђивале
њене афере
театралне
а њене усне
за мене
бакарни пени
булевари
њен глас
киша по калдрми
а ја,

ја сам био залуђен
њеним рукама

Превела с енглеског
Данијела Трајковић